

DRUMUL SPRE CULMI

Rev. Richard Wurmbrand

(continuare din numărul trecut)

“Ca toți să fie una” (Ioan 17:21)

Publicația engleză “New Society” a condus o cercetare psihologică printre instrumentiștii dintr-o orchestră simfonică. Iată concluzia: caracteristica lor este că se desconsideră reciproc.

Minunea este că oameni ostili unii altora pot produce un efect de ordine și armonie.

În clipa când dirijorul a ridicat bagheta, toate discordiile dispar. Singurul lucru care mai contează este succesul concertului.

Copiii acestei lumi sînt uneori mai înțelepți decît copiii luminii. Este inevitabil ca creștinii, bărbați și femei cu atît de diferite structuri, temperamente, experiențe de viață, nivel cultural, naționalitate, rasă, clasă socială, să nu fie de acord în multe privințe și să fie ostili unii altora într-o măsură mai mică sau mai mare. Noi toți sîntem părtași naturii divine; sîntem însă și oameni. Dar partea umană ar trebui lăsată la o parte în vederea închinării și a acțiunilor comune în slujba Domnului.

Întreabă-te ce este mai mare: cauza căreia îi slujim împreună sau diferențele dintre noi. Răspunsul corect te va face să ai atitudinea corectă în dragoste.

„Adormisem, dar inima îmi veghea.” (Cîntarea Cîntărilor 5:2)

Nu se cade ca somnul nostru să fie timp pierdut. Renumiul chimist rus, Mendeleev, încerca de multă vreme și fără succes să găsească forma definitivă a periodicității și calității elementelor simple. O dată, după ce lucrase ziua întregă în laborator, adormi cu capul pe masa de lucru. Și iată că în fața lui, în vis, îi apărui tabelul care urma să-l facă celebru. Se trezi și așternu îndată pe hîrtie tot ce văzuse în vis. Psihiatrul Behterev se concentra întotdeauna seara asupra problemelor deosebite, în așa fel încît să aibă răspunsurile gata la trezirea din somn. Maestrul de șah Karpov a visat mișcarea care i-a adus victoria într-un turneu.

Uneori mai mulți neuroni sînt activi în timpul somnului decît în momentele de veghe. De aceea dimineața este “cel mai bun sfetnic.”

Într-o seară, Iosif cel din Noul Testament își pusese în gînd s-o părăsească pe Fecioara Maria, suspectînd-o de infidelitate. Noaptea aceea nu dormi prea bine. Inima îi veghea. Deodată îi vorbi un înger. Dimineața Iosif făcu ceea ce trebuia să facă: o luă pe Maria de soție. Tot în vis află cum să salveze Copilul de amenințarea lui Irod, și tot în vis fu înștiințat cînd să se întoarcă în Palestina. Nabucodonosor și Faraon au primit înștiințări deosebite în vis și, asemenea lor, Iosif cel din Vechiul Testament și mulți alții.

Folosește bine timpul cînd dormi. Fă astfel ca ultimele tale gînduri să fie din Cuvîntul lui Dumnezeu. Încheie ziua cu rugăciune. Uneori Dumnezeu îți va vorbi în somn.

“Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi care sînteți duhovnicești să-l ridicați cu duhul blîndeții.” (Galateni 6:1)

A. Krasnov-Levitin este un scriitor evreu creștin din Rusia, care a fost internat de trei ori pentru atitudinea sa eroică. Nu el ci mai degrabă interogatorii săi au fost cei care au cedat în fața cuvintelor sale simple: „Nu mă puteți cumpăra și nu mă puteți înfricoșa.”

Cînd a fost eliberat, i s-a spus că un alt scriitor creștin, Krasin, copilul său în credință, arestat și el cedase sub presiunile anchetatorilor și trădase cîteva nume.

Krasnov-Levitin a fost citat ca martor în procesul lui Krasin. Avea resentimente puternice împotriva creștinului care își trădase frații. La tribunal s-a înfîlnit cu o cunoștință, doamna Hodorovici. Întrebată ce face acolo, ea îi răspunse: “Deși eu însămi nu mă numesc creștină, simpatizez cu cei ce suferă, chiar dacă au cedat sub povara unei cruci prea grele.” Krasnov-Levitin se rușină de gîndurile sale rele și făcu el însuși public păcatul de a fi gîndit greșit.

Nu numai sub tortură, dar și în general, în fața ispitelor și a presiunilor, unii creștini sînt tari iar alții sînt slabi. Oamenii tari în anumite împrejurări sînt slabi în altele. Nu e treaba noastră să judecăm și să condamnăm pe cei ce au căzut ci, mai degrabă, să le întindem o mîină de ajutor și să-i îmbărbătăm cu cuvinte blînde.

“Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.”
(Ioan 3:5)

Isus nu spune că un om care nu a trecut prin nașterea din nou “nu va fi” în împărăția cerească. El spune că acest om “nu poate” intra. O substanță minerală nu poate intra în sfera ființelor vii decît dacă este absorbită de acestea. O plantă nu poate deveni animal. Dacă animalul o mănîncă., ea devine parte din corpul acestuia. Un animal nu poate deveni om: omul aparține unei sfere superioare. Doar dacă omul ingeră corpul animalului, acesta devine parte din trupul uman.

La fel, omul nu poate deveni copil al lui Dumnezeu prin nici una din faptele lui. Distanța dintre Om și copilul lui Dumnezeu este mult mai mare decît distanța dintre om și maimuță, deoarece atît omul, cît și maimuța, sînt creaturi, în timp ce copilul lui Dumnezeu este de sorginte divină. Oamenii nu pot deveni moștenitori ai împărăției prin propriile lor strădanii. Ei sînt absorbiți de ea prin dragostea atotcuprinzătoare a Bisericii.

Apoi, omul trebuie să moară față de lumea cu legile și păcatul ei. El trebuie să înceteze să existe ca “EU”. Isus spune că noi trebuie să ne lepădăm de noi înșine. Creștinul moare înainte de a muri. Apoi este absorbit de natura divină. Devine copil al lui Dumnezeu. S-a produs nașterea din nou.

Mori pentru a trăi. Cel ce a murit nu mai e conștient de vocile celor din jur și nu-l mai interesează ce se întîmplă.

Rămînem în parte oameni chiar și după nașterea din nou și ne continuăm existența în această lume, dar copilul lui Dumnezeu are un sanctuar interior în care el este mort față de patimile, strădaniile și distracțiile ei. Dacă un copil al lui Dumnezeu ar rămîne în vechile sale preocupări, el sau ea ar semăna cu un cadavru ținut în casă, răsîndind în juru-i duhoarea.

Nu acorda prea multă importanță celorlalte lucruri religioase. A fi născut din nou este mai important decît toate.